SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 87. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 10, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 10-го ТРАВНЯ 1995 р. Ч. 87. РІК CII.

Л. КУЧМА МАЄ НАМІР ПРОВЕСТИ ОПИТУВАННЯ

Київ(УНІАР). — Тут оприлюднено заяву Малої ради Народного Руху України, у зв'язку з бльокуванням лівими силами в парляменті закону України про владу і місцеве самоврядування. У заяві сказано, що проєкт закону "з вини комуно-соціялістичної частини українського парляменту" знову відправлений на доробку, а фактично провалений. Зведено нанівець роботу узгоджувальної комісії, яка протягом більш як трьох місяців розглянула близько тисячі поправок і узгодила всі статті проєкту. Маніпулювання процедурою розгляду проєкту, ігнорування правильника з боку головуючого, поведінка депутатів — представників лівих сил — свідчить про свідомі, запрограмовані намагання комуно-соціялістів не допустити ухвалення закону про владу.

Небажання лівої більшости працювати над конструктивними засадами, намагання відтягнути ухвалення закону про владу на невизначений час, зруйнувати цілість цього документу цілковито відповідає лінії комуно-соціялістів на створення ситуації безвладдя і, в кінцевому підсумку, на знищення української державности, пишуть автори заяви. Запровадження закону про владу як малої конституції України, на думку керівників Руху, дасть можливість проводити радикальні економічні реформи, необхідні для зміцнення української держави.

Пресовий секретар Президента України Михайло Дорошенко повідомив, що Л. Кучма можливо ініціюватиме проведення плебісциту з ключевих питань закону України про владу і місцеве самоврядування. Таке рішення можливе через те, що основні положення цього документу Верховна Рада відправила на доопрацювання і перспектива ухвалення закону як цілісного документу залишається під сумнівом.

Депутат від Демократичної Партії України Володимир Яворівський з цього приводу сказав: "Якщо в третьому читанні закон про владу не буде ухвалений, я готовий скласти з себе депутатські уповноваження... Закон про владу фактично вже провалений. Якщо його не ухвалять, то вже у травні Леонід Кучма має намір ініціювати референдум про довір'я Верховній Раді і Президентові. Демократичні сили України мають бути разом із Президентом".

КИЇВ. — На спільному засіданні Міністерства оборони і Міністерства Охорони Здоров'я України вирішено, через невідповідність нинішньої системи лікувально-профілактичного забезпечення військ потребам Збройних Сил України, вивести військових лікарів на мирний час зі складу військових частин, підпорядкувавши їх відповідним медичним закладам. Неефективність існуючого моделю зумовлена тим, що кадри та матеріяльні ресурси розпорошені, а структура медичної служби твердо прив'язана до штатної структури військ, що не дозволяє оперативно та ефективно використовувати наявні сили та засоби. Вирішено підготувати проєкти постанов і подати на затвердження Кабінету Міністрів.

КИЇВ. — Голова правління Національного Банку України В. Ющенко вважає, що головна причина невиконання фінансової політики 1994 року полягає у негармонізованій економічній стратегії держави. "Досягнення економічної стабільности можливе тільки шляхом запровадження стабільної національної валюти. Але не буває міцної валюти при колоніяльному статусі Національного Банку в державі",— сказав він. На думку Ющенка, саме через адміністративне керівництво діяльністю Національного Банку з боку Верховної Ради і відбувся гіперінфляційний вибух у листопаді минулого року.

КИЇВ.— Проєкт "Українські інвестиційні компанії та фонди" допомагає здійснювати американська компанія "Буз Ален енд Гамилтон". Як розповів консультант програми Лінорд Беренбойм, основні засади цієї програми спрямовані на збільшення ефективности праці компаній в одному з відтинків фондового ринку — інвестиційному ринку. Українські організації, включені до цієї програми, зможуть отримувати технічну й інформаційну допомогу та фахову підготовку персоналу. У програмі беруть участь: Інвестиційний Фонд "Центральний", Київ; Інвестиційна Компанія "Траст", Рівне; Інвестиційна Компанія "Сінком", Київ; Інвестиційний Фонд "Сігма", Харків; Інвестиційна Компанія "Центральна", Черкаси.

Президент Европарляменту відвідав Україну

Київ(УНІАР). — Тут 6-го травня голова Верховної Ради України Олександер Мороз прийняв президента Парляментської Асамблеї Ради Европи Мігеля Ангеля Мартінеса, який відвідує Україну. М. Мартінес зазначив, що під час перших відвідин хоче отримати найсвіжішу інформацію про ситуацію в Україні та визначити як допомогти їй швидше стати повноправним членом Ради Европи. За його словами, еспанці краще за інших розуміють проблеми країн Східньої Европи, їхнє прагнення інтегруватися в европейське співтовариство і підтримують прагнення України. Ознайомившись з висновками експертів Ради Европи, які працювали в Україні наприкінці квітня, Мартінес висловив певність, що ще до наступної річниці своєї незалежности Україна стане повноправним членом Ради Европи. "На цьому шляху я не бачу жодних перешкод. В останній рік спостерігається своєрідний пресінг у бажанні України набути членства в Раді Европи, а ця впливова політична европейська інституція не менше зацікавлена у такому перспективному і важливому з багатьох точок зору партнері, яким є Україна",— сказав Мартінес.

Тиждень перед цим О. Мороз зустрівся також з Міжпарляментарною Европейською делегацією зі зв'язків з Україною, Білоруссю і Молдовою. У зустрічі взяли участь: з української сторони — член Президії Верховної Ради України Володимир Стретович, виконуючий обов'язки голови Комісії з питань законности і правопорядку Валерій Євдокімов, а також заступники голів комісій Олександер Лавринович, Сергій Кияшко, Євген Мармазов та інші; з боку Европарляменту — голова делегації Елізабет Шрьодтер.

По закінченні зустрічі О. Мороз сказав журналістам, що делегація цікавилася проблемами Чорнобиля, економіки і роззброєння, а також конституційними процесами. На це останнє Мороз відповів: "Україна була, є і буде з конституцією. Ми, не відкидаючи старої конституції, працюємо над новою. У травні буде опубліковано проєкт нової конституції України".

Щодо праці парляменту над законопроєктом про владу Мороз зазначив, що цей процес є дуже складним, але обговорення законопроєкту в другому читанні показало,"що триває демократичний процес".

В свою чергу українська делегація взяла участь у праці сесії Асамблеї Ради Европи 24—29-го квітня. Керівник делегації, голова Постійної Комісії Верховної Ради у закордонних справах Борис Олійник сказав, що у вересні цього року на засіданні сесії Перляментської Асамблеї Ради Европи розглядатиметься клопотання України про прийняття її до цієї впливової загальноевропейської структури. Сприяла такому рішенню активізація праці усіх причетних урядових і парляментських чинників, що і було помічено у відповідних структурах Ради Европи.

На думку члена делегації Євгена Мармазова, процес прийняття України до Ради Европи набрав необоротного характеру, "хіба що протягом цих кількох місяців станеться щось надзвичайне". На прохання журналістів уточнити, що він має на увазі, Мармазов сказав, що надзвичайна ситуація може створитися, якщо Український парлямент розпустить Верховну Раду Автономної Республіки Крим, або якщо будуть застосовані силові методи для вирішення проблем півострова.

Входження України до Ради Европи, за словами Б. Олійника, матиме не лише морально-політичне, а й суто практичне значення для нашої держави. Сам факт членства держави в такій поважній структурі свідчить про визнання її як правової і демократичної. Відповідно реагують на це й фінансові структури: економіку стабільної держави можна без побоювань інвестувати.

Щодо політичних набутків від участи в Раді Европи виокремлюються щонайменше два: поперше, ґарантії безпеки і, подруге, це є першим східцем для будьякої держави на шляху до Европейського Союзу.

Свідченням фактично схвального ставлення чільних европейських чинників до інтеґрації України в єдину европейську родину є те, що вступ України до Ради Европи більше не пов'язується з Росією і те, що президент Парляментської Асамблеї Ради Европи Мігель Мартінес вирішив відвідати Україну.

Переговори з Японією не мали успіху

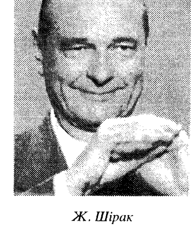
Ванкувер, Канада. — Триденні ванкуверські переговори між зовнішньоторговельним представником ЗСА Мікі Кентором і японським міністром зовнішньої торгівлі та промисловости Рютаро Гасімото на принеслм очікуваних вислідів.

У п'ятницю,5-го травня, в кінці дня зазнала невдачі остання спроба досягнути домовлення щодо умов торгівлі автами та запасними частинами до них, і тепер відповідні чиновники в Адміністрації президента Билла Клінтона дораджуються, які обмеження застосувати щодо японського імпорту до ЗСА.

Р. Гасімото у категоричній формі відмовився дозволити японським автомобілебудівникам підписати так званий „добровільний плян", згідно з яким було б збільшено закупи виготовлених у ЗСА різних частин для японських авт. В телефонічному інтерв'ю для агентства Ассошієйтед Пресс М. Кентор назвав японців „ідеологічно закостенілими" і запевнив, що „наша відповідь, як остерігав президент Клінтон, буде досить рішуча". М. Кентор підкреслив, що уряд Японії, звинувачуючи Білий Дім у заопікуванні американськими фірмами, сам з усіх сил оберігає японську промисловість від американської конкуренції.

В суботу, 6-го травня, відбулася нарада Ради економічної безпеки — консультативного органу при Президенті ЗСА, створеного Б. Клінтоном на взірець Ради крайової безпеки. Рада рекомендувала президентові затвердити і оприлюднити список японських товарів (на загальну суму від 5 до 10 біл. дол. річно), які підлягатимуть оподаткуванню на суму до 100 відсотків.

Ж. ШІРАК ПЕРЕМІГ У ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРАХ ФРАНЦІЇ

Ж. Шірак

Париж.— У неділю, 7-го травня, консервативний посадник Парижу Жак Шірак за третьою спробою таки здобув перемогу і став Президентом Франції. Згідно з вислідами поданими французьким міністерством внутрішніх справ Ж. Шірак здобув 52 відсотки голосів. Його найбільш небезпечний опонент, Ліонел Жоспін, колишній міністер освіти, мав сподівання здобути президентуру та стати наслідником свого побратима соціяліста Франсуа Міттерана, публічно оголосив свою програну всього тільки пів години по закритті в 8 год. вечора виборчих дільниць.

Перемогу Ж. Шірак здобув 52.7 відсотками або 15,551,412. голосами до Л. Жоспена 47.3 відсотків або 13,975,871 голосів. У своїй переможній промові Ж. Шірак підкреслив, що він та його співробітники мають за завдання побороти існуюче 12-відсоткове безробіття в країні, а для цього мусять найти новий підхід і нові методи.

Перемога 62-річного Ж. Шірака була тріюмфом його президентських амбіцій. Не зважаючи на дві програні в 1981 і 1988 роках він настоював на тому, що буде знову кандидувати цього року та таки добився перемоги і став Президентом Франції на наступних сім років.

Більшість закордонних дипломатів покищо не висловлюють своєї думки на тему перемоги Ж. Шірака, бо ця перемога з усього видно була для закордонного дипломатичного світу несподіванкою.

В часі спортового Джемборі відбудеться бенкет і забава

Філядельфія (М. Б-й). — Провід Передолімпійського Спортового Джемборі, що відбудеться в днях від 27-го до 29-го травня ц. р. в Філядельфії, повідомляє, що в суботу, 27-го травня ц. р., о год. 7:30 вечора відбудеться бенкет, а в неділю, 28-го травня, о год. 8:30 вечора відбудеться забава, на якій приграватимуть дві оркестри — „Львів'яни" і „Темпо".

Бенкет і забава відбудуться у Вілліямсон ресторані, Easton Road (Rt. 611) and Blair Mill Road, Horsham, Pa.

Зголошення на бенкет разом із заплатою в сумі 35 дол. від особи, або 25 дол. від змагунів і їх провідників, треба висилати до 20-го травня ц. р, на таку адресу: Ukrainian Jamboree, P. O. Box 346, Lower State and County Line Roadas Horsham, Pa. 19044. Вступ на забаву — 15 дол. від особи.

Відбулися святкування перемоги над нацизмом

Джерзі Сіті, Н. Дж. — У вівторок, 8-го травня, у столиці ЗСА Вашінґтоні, як і у столицях більшости народів Европи, різними церемоніями відзначено 50-річчя перемоги над фашизмом. Тут Президент Билл Клінтон під почесним салютом американського летунства поклав вінок біля пам'ятника невідомому воякові, а у своїй промові підкреслив, що „сьогодні вшановуємо також це надзвичайне покоління, яке не тільки здобуло перемогу, але також зробило все потрібне для того, щоб забезпечити нам мир".

У Лондоні англійці впродовж трьох днів радісно святкували цей ювілей перемоги та намагалися відтворити якнайкраще свої переживання у той день перемоги тому 50 років. Після всіх військових та офіційних парад, у найбільш зворушливому моменті, точно о год. 12:39, так як 50 років тому, на бальконі Бакінґгемської палати вийшла тодішня королева Єлисавета, сьогодні „Королева мати",привітати 300-тисячну масу своїх співгромадян з перемогою.

У Парижі, Президент Франсуа Міттерран і новообраний президент Жак Шірак із представниками майже 80 країн біля Тріюм

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

МІНІСТЕР закордонних справ Іраку Мохаммед Саїд ас-Сагаф звинуватив З'єднані Стейти Америки у підготові „маштабних антиіракських терористичних операцій". У посланні на ім'я голови Ради безпеки ООН Жана-Бернара Меріме, М. С. ас-Сагаф стверджує, нібито американські спецслужби просять від Конґресу додаткові фінансові фонди на „підірвання безпеки і дестабілізації внутрішнього становища в Іраку". В посланні підкреслюється, що „політика Вашінґтону щодо Іраку приведе тільки до збільшення напруження у близькосхідньому регіоні і буде суперечити цілям ЗСА як одного з постійних членів Ради безпеки".

ЧЕЧЕНСЬКІ ПАТРІОТИ збили над селом Сержень-Юрт російський розвідувальний літак.Керівник інформаційної служби чеченського уряду Мовладі Удугов повідомив, що у летуна виявлено документи на два різні прізвища — Владіміра Сарабєєва і Серіка Жездібаєва. Стало також відомо, що Беслян Гантеміров, який дотепер очолював озброєну Москвою „чеченську опозицію" і сприяв росіянам у знищенні Ґрозного, чеченської столиці, надіслав спеціяльне послання російському президентові Борисові Єльцинові, в якому звинувачує російські федеральні війська у злочинах проти мирного населення. Б. Гантеміров, між іншим, стверджує, що росіяни у Чечні „вдаються до розбою, мародерства і масових розстрілів беззбройних чеченських громадян".

КРІС ҐАННЕС, представник штабу миротворчих сил ООН у Загребі, підтвердив повідомлення про масові вбивства сербських утікачів хорватськими військами в західній частині Славонії. Покликуючись на дані міжнародних гуманітарних організацій, К. Ґаннес сказав: „Хорватські війська вели прицільний вогонь проти мирних мешканців під час їхньої евакуації. Невинні люди гинули від вибуху гарматних набоїв і куль снайперів". Міністерство оборони Хорватії назвало повідомлення про обстріли сербських втікачів „фальшивою антихорватською пропагандою".

КОЛИШНІЙ ПРАЦІВНИК міністерства державної безпеки Китаю Гао Пей Куї, якому вдалося втекти з країни, розповів на переслуханнях в американському Сенаті, що в Китаї використовують засуджених на кару смерти для продажу їхніх внутрішніх органів хворим людям, передусім членам китайського уряду. Гао повідомив, що з цією метою китайські тюрми працюють в одній адміністративній системі зі шпиталями, і тому час „законного" убивства в'язня-смертника призначається в залежності від того, кому і коли потрібне пересадження внутрішніх органів. Подібних операцій в Китаї проводиться до 10,000 річно.

ЩЕ П'ЯТЬ чужинців стали жертвами ісламських терористів в альжирському місті Гарая — два французи, канадець, англієць і туніссць. За останні три роки ісламісти в Альжирі вбили 36 закордонних громадян і 30,000 громадян своєї країни.

В ДАНІЇ ВІД 1976 РОКУ проводилися наукові досліди з метою виявити вплив вина на людський організм. Вчені дістали такий вислід: у підконтрольній групі людей віком від 30 до 70 років, які протягом дня споживали 3-5 чарок вина, тривалість життя виявилася на 49 відсотків вищою, ніж серед непитущих. Американські медики вважають, що 3-5 чарок денно — це забагато. Цікаво, що спеціялісти з Гонолулю провели подібні дослідження, вислідм яких засвідчують, що не вино, а пиво продовжує життя. Люди, схильні до гумору, у зв'язку з цим кажуть, що вживання вина і пива продовжує, передусім, життя компаній, які продукують алькоголічні напої.

В АМЕРИЦІ

ВЕТЕРАН АМЕРИКАНСЬКОЇ летунської фльоти, 79-річний парашутист Ролланд Дафф загинув у Москві, під час пробних скоків, що мали б бути частиною програм 50-річчя святкувань перемоги над фашизмом. Р.Дафф, член 82-ої повітряної дивізії, літом минулого року був у Франції, де скоком на парашуті відобразив десант аліянтів на берегах Нормандії 1944 року. Його та п'ятьох інших ветеранів запросили до Москви з метою повторити відображення того десанту. Приятель загиблого, Ноел Гаффорд твердить, що Р. Дафф напередодні виступу у Москві турбувався вживанням російського парашуту та іншого обладнання.

НАПЕРЕДОДНІ ПОЇЗДКИ президента Билла Клінтона до Москви на 50-річчя святкувань перемоги над фашизмом і його вершинної конференції у президентом Росії Борисом Єльциним, республіканці перестерігають Росію, що можуть бути „катастрофічні наслідки" з американською допомогою Росії, якщо Москва переведе в життя свої пляни продажу ядерної технології Іранові. З такою настановою республіканців не погоджується ані Президент, ані його Уряд. Президент Клінтон твердить, що справу Ірану, як і справу Чечні треба полагоджувати з Росією „відкрито, конструктивно і резолютно", а секретар Державного департаменту Воррен Кристофер твердить, що американська допомога Росії є конечною.

ЗНОВУ ПРИРОДНІ НЕЩАСТЯ навістили американську землю та залишили трагічні наслідки. Триденні дощеві бурі та торнада у північному Тексасі і південній Оклагомі залишили по собі не тільки руїну нерухомого майна, але також 21 жертву. Очевидці розказують, що зливні дощі, град і торнада надходили так несподівано та з таким розмахом, що в багатьох випадках люди були заскочені жорстокістю і силою та не знали, як цьому протиставитися.

РОН КИРК, 40-РІЧНИЙ НЕГР, у суботу здобув перемогу та став першим чорним посадником одного з більших міст у Тексасі. Р.Кирк демократ і колишній секретар Державного департаменту Тексасу за часів губернаторства Анн Ричардс, може і сподівався на перемогу, але ніколи не думав що вона буде такою великою. Як і багато інших, він уважав, що напевно буде повторне голосування, а тим часом він здобув 62 відсотки голосів.

ПРОВІДНИК СЕНАТСЬКОЇ більшости сенатор Роберт Дол у неділю, 7-го травня, пообіцяв зустрітися з кандидатом президента Билла Клінтона на становище головного хірурга країни д-ром Генрі Фостером поки вирішить чи Сенат буде голосувати над його номінацією. Аналітики уважають, що така зміна зі сторони Р.Дола зумовлена успішним зізнанням кандидата перед сенатською комісією та здобуттям для себе кількох республіканських голосів.

Вшанували д-ра О. Серафина

О. Серафин

Дітройт, Миш. — Тут у неділю, 21-го квітня, д-ра Олександра Серафина названо визначним випускником на 1995 рік відомої школи бізнесового Управління Вейнського університету. Його вшанували на 15-му щорічному святі нагород згаданої школи, яке відбулося в Громадській авдиторії мистецтв.

Д-р О.Серафин — це один із колишніх працівників автомобільної фірми Форда, який ще в 1964 році отримав від фірми Форда вирізнення за громадську працю. Його прізвище можна найти у пристижевому виданні Ворда „Хто є хто серед американських авто-виробництв і „Хто є хто на середньому заході".

О.Серафин обидва свої наукові ступені-бакалавреат (1954) і магістерку бизнесового управління (1960) отримав зі згаданої школи Вейнського університету. А ступінь д-ра наук з Кенсінгтонського університету. Він має понад 100 опублікованих статтей та був учасником багатьох семінарів в ЗСА та закордоном. Не зважаючи на свою наукову діяльність, О. Серафин постійно цікавився справами своєї колишньої школи та залишався активним у своїй громаді. Тепер він є одним із директорів Ради спілки випускників школи бізнесу та першим заступником її президента. Він також є членом найбільш престижевого Товариства жертводавців Вейнського університету, що носить назву „Антоні Вейн Сосаєті".

О. Серафин народився 1930 року в Україні та є активним членом багатьох українських організацій. Він є член Академії Інженерських Наук України та член її Ради від 1991 року, активний член Товариства Українських Інженерів Америки та колишній президент (1978-79) його місцевого відділу. Працю д-ра О. Серафина відзначено такими нагородами: Український рік (1980) від українських випускників Дітройту і Віндзору, Союзовець Року (1991) нагорода Українського Народного Союзу, де він є радним і головою Дітройтської Округи. Він також є членом Ради директорів Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч", за що отримав нагороду 1987 року. Д-р О.Серафин є постійним кореспондентом „Свободи".

Д-р О.Серафин і його дружина Зеня одружилися 1958 року і мають четверо дітей, Лесю, Ліду, Мирона і Романа.

КИЇВ.— Тут пресова служба Міністерства Оборони України повідомила, що 5-го травня на території колишньої Югославії у демілітаризованій зоні мусульманського анклаву загинув український військовослужбовець 240-го спеціяльного батальйону Збройних Сил України сержант Валерій Коз'яков. Відповідальність за вбивство не взяла на себе жодна з воюючих сторін. Військова поліція сил ООН розслідує обставини трагедії.

КИЇВ.— Керівник Адміністрації Президента України Дмитро Табачник повідомив, що під час більш ніж годинної розмови з Папою Іваном Павлом II Л. Кучма пообіцяв, що у Ватикані незабаром з'явиться постійний представник України."Такий крок буде зроблено на прохання голови Ватикану, який висловив великий інтерес до розбудови незалежної української держави і готовий сприяти цьому, зокрема, у розв'язанні міжцерковних проблем", — зазначив Д. Табачник.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00. Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Республіки Середньої Азії дивляться на Захід

Одні події зразу ж привертають увагу світової громадськости, про них пишуть газети, коментують на всі лади, інші ж, далеко важливіші, не зразу кидаються у вічі і довгий час ніби залишаються в тіні, хоч покликані відіграти важливу ролю у світовій політиці. Саме такою, на перший погляд, буденною, другорядною подією було відкриття прямої летунської лінії Ташкент — Ню Йорк і приземлення у столиці світу першого узбецького літака. „Почався прямий зв'язок ісламських країн Азії з Заходом. Здавалося б, не така велика подія. Але це — відкриття нового зв'язку, відкриття нових можливостей, взагалі початок нової доби", — писав Ярослав Гайвас у статті „Запізнені ілюзії" („Свобода", 22-го квітня 1995).

Не важко догадатися, що за приземленням у Ню Йорку звичайного узбецького пасажирського літака з неослабною увагою стежили не лише політичні і державні діячі молодих республік Середньої Азії, які недавно, як і Україна, здобули незалежність, але й у Москві, Вашінгтоні, Анкарі і особливо в Теграні.

Американські експерти від Середньої Азії давно рекомендували Адміністрації Білого Дому звернути увагу на цей реґіон, побоюючись, що після розпаду Совєтського Союзу там може закріпитися Іран. Державний департамент довго роздумував, обмірковував справу, аж поки державний секретар Джеймс Бейкер таки відвідав у 1992 році середньоазійські республіки, а повернувшись у Вашінґтон, поспішив відкрити там американські амбасади, прив'язавши їх таким чином до Заходу. Це був перший крок на шляху до зближення недавніх совєтських республік Середньої Азії і З'єднаних Стейтів Америки. Правда, для цього керівники цих республік повинні були запевнити високого американського місіонера, що вони будуть „підтримувати демократію і правопорядок", поважати права людини, позбудуться нуклеарної зброї і візьмуть курс на перехід до ринкової економіки.

Все відбувалося в досить приспішеному темпі. Виглядало, що Державний департамент не має часу чекати, поки ці республіки дадуть тверді ґарантії дотримуватися „принципів Бейкера". У Вашінґтоні тоді побоювалися, що недавні совєтські республіки, які раптом опинилися на роздоріжжі, звільнившися від впливу „керівної і спрямовуючої ролі Комуністичної партії", Москви, можуть повернути в будь-який бік, а ЗСА дуже хотіли, щоб вони почали дивитися саме на Захід, а не на південь, північ чи схід.

Американський Уряд також консультувався з Туреччиною і Єгиптом з приводу того, як спільними зусиллями втягнути мусулманські республіки колишнього СССР у західню сферу і таким чином невтралізувати вплив Ірану, який вже від деякого часу посилав туди проповідників, гроші і торговельні делеґації, запрошував державних і громадських діячів до себе. ЗСА хотіли, щоб зразком для цих республік став не Іран, а Туреччина — країна також мусулманська, але побудована на світських принципах і яка входить у західню співдружність. Туреччина нічого не мала проти, але її можливості були обмежені і вона не могла надати достатню допомогу молодим незалежним республікам, що почали підніматися на власні ноги. Туреччина готова була відіграти ролю моста між Заходом і мусулманськими республіками колишнього СССР, стати зв'язуючою ланкою у розвитку співробітництва між Европою і цими республіками. Однак до чогось реального не дійшло.

Головним суперником Туреччини став Іран, який виношував далекосяжні пляни. Тегран добре розуміє, що в мусулманських республіках Середньої Азії є розвинута важка промисловість, залізниці, є величезні поклади різноманітних корисних копалин — від нафти і газу до золота, рідкісних металів і навіть урану, є дешева робоча сила, яка відкриє шлях до великих прибутків при мінімальних інвестиціях. Тому іранці могли б заповнити вакуум, що утворився там. Вакуум цей після розпаду Совєтського Союзу Росія, як його спадкоємниця, заповнити не встигла та й не була здатна на це, хоч економічні нитки, що прив'язували периферію до Москви, у принципі збереглися і розірвати їх було нелегко.

Всі ці обставини заповідали гостру боротьбу за вплив у серці Азії. Тому З'єднані Стейти Америки почали поспішно наводити мости з цими республіками, щоб перебігти дорогу іранцям. Відкриття реґулярної летунської лінії між Узбекистаном і ЗСА — перша ластівка у цьому напрямі. На черзі — інші мусулманські республіки Азії.

Почалася нова доба в новітній історії З'єднаних Стейтів Америки і Середньої Азії, яка дивиться на цивілізований капіталістичний Захід, а не на ісламський фундаменталізм іранського зразка.

Микола Руденко

БУРХЛИВИЙ КВІТЕНЬ

II

Він видає укази, але їх нікому виконувати — і вони повисають у повітрі. І якщо Президентові Л. Кучмі все ж таки вдалося зробити чимало корисного для України, то це лише завдяки адміністративній і політичній волі нашого Президента, його дослідові й талантові.

Добре розуміючи, що за таких умов він не зможе реалізувати власної програми, Л. Кучма півроку тому звернувся до парламенту з законодавчою ініціятивою — внїс два проєкти законів: конституційний закон про державну владу й закон про прискорення земельної реформи. І ось уже півроку законодавчий млин скрипить і скрегоче, вдаючи, що виготовляє потрібне для народу мливо — насправді ж він цілком свідомо меле тільки повітря. Проєкт Закону про земельну реформу взагалі не розглядався, а проєкт Закону про державну владу вже було розглянуто в першому читанні. До цього проєкту виникло 900 депутатських поправок і зауважень. Було обрано узгоджувальну комісію, яка б привела проєкт до спільного знаменника. Сюди увійшли люди від лівого крила, від центру й навіть від президентської адміністрації. Три місяці працювала узгоджувальна комісія — і нарешті було вироблено варіянт, який бодай в основному задовольняв всіх задовольняв. Та це так здавалося тільки тим людям, яким дуже хочеться покінчити з безвладдям і адміністративним хаосом.

Стало відомо про пленум ЦК Компартії України, а також про засідання Політради Соціялістичної Партії, головою якої є О. Мороз. І Петро Симоненко (перший секретар ЦК КПУ), і О. Мороз відкрито, не ховаючи намірів, проголосили, що вони перебувають в опозиції до Президента і його програми — отже все зроблять для того, аби провалити закон про владу. На цих зборищах було розписано, як і кому належить виступати. Сам Мороз, звичайно, намагатиметься так провадити сесію, щоб здаватись безстороннім та об'єктивним. Для цього йому доведеться трохи покритикувати декого із своїх прибічників, але нехай вони знають, що це не серйозно — то лише партійна тактика.

Та комуністам не вдалося сховати кінці в воду — вони спливли одразу. Так, скажімо, було домовлено, що виступатимуть лише уповноважені представники фракцій. Всі на це погодилися — і праві й ліві. Настрій у суспільстві панував такий, що всі ми вірили (навіть Президент): до прийняття закону про владу лишилися лічені години — узгоджувальна комісія під керівництвом В. Дурдинця згладила гострі кути, отже в другому читанні постатейний розгляд уже просто зайвий, закон прийматиметься в цілому.

В головних питаннях, на жаль, заради злагоди Президентові довелося піти на компроміс, якщо в проєкті на рівні областей і районів взагалі не передбачалися жодні ради, то в узгодженому варіянті окрім державної адміністрації, що підпорядкована Президентові, є й ради з обмеженими функціями. Їм окреслено коло обов'язків, яке не зачіпає владно виробничих функцій держави.

І ось відразу ж після відкриття сесії головуючий О. Мороз надав слово не представникові якоїсь фракції, як це було домовлено, а голові парляментарної Комісії з питань державного будівництва комуністові Олександрові Стешенкові. З усього видно, що його писана промова була обговорена й відредагована в керівних органах Соціялістичної та Комуністичної Партій. З перших же слів промова Стешенка змальовала керівника виконавчої влади (без прізвища) як неминучого узурпатора й потенційнального диктатора. Тут же робився висновок: не віддавати владу в руки виконавчих структур — залишити її в парляментарних колах, бо вони, на думку Стешенка, не мають і не можуть мати диктаторських нахилів.

(Продовження буде)

Юрій Р. Рибак

ЗООПАРК ЗАЦІКАВЛЮЄ ЛЮДИНУ

Зоопарк має „щось" привабливого в собі, що приковує зацікавлення людини. Доказом цього є те, що кожного року 800 мільйонів осіб відвідує понад тисячу зоопарків у світі, які поступово стають живими музеями природознавства. Тут молоді покоління мають нагоду оглядати пам'ятки минулого і на основі цього відтворювати у своїй уяві, як колись виглядав світ. З історичного аспекту зоопарк є тепер найбільшою і найдовше існуючою розваговою атракцією. Ця атракція з кількома тисячами років традиції є теж частиною світової культури і віддзеркалює серйозність у позитивному наставленні людини до диких тварин.

Саме слово „зоо" походить від грецького слова „тварина" і у складних словах вказує, що назва відноситься до тваринного світу, бо, наприклад, „зоологія" — це наука про тварин. Для скорочення назв Zoological Garden, Zoological Park (приміщення або сад для екзотичних тварин) англійська мова прийняла загальне поняття Zoo. Йому рівнозначним є український розмовний вислів „зоопарк"... Ще є інша назва — „звіринець" або з французького „менажерія". Тут, однак, тварини перебувають за ґратами у тісних клітках і не мають природного середовища до життя, яке намагається їм дати зоопарк.

Протягом перебування на землі людина зуміла приручити собі деякі тварини, одних боялася і уникала, а інших обдаровувала прикметою богів і покланялася їм. Лише за останні 3,000 років людина виявила спроможність захоплювати їх силою і ув'язнювати... Найстарший доступний документ, а саме кам'яні таблиці з 2300 року до народження Христа описують колекцію тварин в Урі — старинному місті Сумерії, нині Ірак... Древні греки засновували публічні зоопарки, де вивчали розвиток тварин і рослин... За римських часів у Колізеї дикі звірі гинули у боротьбі зі собою або проти гладіяторів, що здебільша походили з рабів або військовополонених. Відома теж геройська постава безборонних перших християн, яких розшарпували голодні звірі на очах кровожерних глядачів.

Первісно колекція диких тварин належала до привілею китайських імператорів, европейських королів і вельмож, бо екзотичні тварини вважалися нарівні зі скарбом, що викликує внутрішню приємність і є ознакою зовнішньої особистої могутности та багатства. Тому і виправдано роздавали тварин як дарунки, що не уступали вартості золота та прикрас із самоцвітів. У Фльоренції під час періоду Ренесансу тварини вважали як сотворіння краси і шляхетности. Зображення левів і вовків з'являлись на емблемах італійських родів. Тварини у звіринцях ставали моделями для малярів картин, а також для надзвичайних мистецьких творів того часу. Між іншим, великий мистець і науковий геній Леонардо да Вінчі мав власних тварин, яких моделював.

Можна б вважати, що під впливом Французької революції (1789) звіринці перетворилися в більшості у дбайливі колекції тварин, і це дало початок модерному зоопаркові. Найстарший зоопарк, що постав на місці звіринця та існує від 1752 року, є віденський у Шинбруні. Розповідають, що тут королева Марія Тереса любила їсти в оточенні ...слонів, верблюдів і зебр. У Берліні зоопарк став провідником у дослідах над поведінкою тварин, а Лондон має найбільшу у світі зоологічну бібліотеку. Рік 1859-ий можна вважати початком зоопарків у ЗСА, бо тоді Філядельфійське зоологічне товариство одержало право (чартер) на своє існування. У Філядельфії в 1938 році відкрито перший у ЗСА зоопарк для дітей, де вони можуть наблизитися і годувати тварин.

Раптове світове збільшення населення щораз сильніше натискає на решітки природних клаптиків землі. Війни, хліборобство, ліси, мисливство, занечищення і недуги завдають постійно смертельного удару диким тваринам та їхньому природному середовищу. Це обмежує їхній здоровий природний розвиток. Кількість меншає і доводиться рятувати те, що залишилося ще при живому!.. І тут саме зоопарк, через свою еволюцію, стремить до вищого щабля відповідальности, бо стає „Центром захисту тварин".

(Закінчення на стор. 3)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ
Редагує Лев Яцкевич

Наука і релігія

В тому самому часі, коли пишемо ці рядки, наша планета Земля відбуває разом з нами одночасно три космічні подорожі: навколо власної осі, навколо Сонця та, разом зі Сонцем і соняшною системою, навколо осередка нашої галактики. Звичайно, ми тих всіх порухів Землі не відчуваємо, тому що вони вбудовані в біологічний годинник нашого організму.

Ми не помічаємо також краси та гармонійного пов'язання цього світу, в якому живемо, краси блакитного неба, королівського масстату золотого сонця на чару мерехтливих зір. Ми часто говоримо, що на світі вже немає більше чудес, забуваючи одночасно про те, що найбільшим чудом світу є саме той світ, в якому живемо, в якому зорі пов'язані в сузір'я та галактики, в якому довкруги зір кружляють плянети, а довкруги плянет — місяці.

Наша ширша батьківщина — галактика, звана Молочним Шляхом, має форму стерненового колеса та вміщує понад 100 більйонів зір. Таких галактик у всесвіті — коло 120 більйонів. Одною з тих більйонів зір є наше Сонце.

Кожне сонце, подібно як і людина, проходить через два етапи життя: через етап народження та етап смерти. Кожне сонце в основі становить космічне горнило, яке можна порівняти до велетенської водневої бомби, в середині якої відбувається атомний процес перетворення водню у гелій. Продуктом цього процесу є велика кількість теплової енерґії, яка доводить її поверхню до дуже високих температур. В той спосіб кожна зоря чи, як її популярно називаємо Сонце, стає джерелом світла й тепла, яке вона випромінює в усіх напрямах. Тривалість життя сонця залежить від його величини. Наприклад, наше Сонце належить до середньої величини сонць або до т.зв. групи жовтих „карликів", життя яких пораховано на 20 більйонів років. Сонця приналежні до групи т.зв. „суперфіялкових великанів", випалюють дуже швидко запаси свого водню і кінчають життя бурхливим вибухом з яскравими спалахами. Такі сонця-зорі астрономія називає „новими", або „супернoвими"; вони часто-густо перетворюються в „невтронні зорі", або у т.зв. „пульсари", або навіть „чорні діри", які всмоктують космічну матерію з цілого довкілля і збільшують через це свою ґравітаційну силу до такого ступеня, що крізь неї не може пробитися навіть найменший промінь світла (звідтіля назва „чорна діра").

Тих кілька прикладів про структуру всесвіту свідчать не тільки про грандіозність задуму його побудови, але й про його цілеспрямованість. Покищо астрономам вдалося пробити тільки невелику щілину в цьому всесвіті при допомозі радіотелескопу, але те, що вони там побачили, не вміщується повністю в рамках цьогочасної науки. Згідно з найновішою гіпотезою, т.зв. „Биг Бенг", яку започаткував американський фізик російського походження Юрій Гамов, всесвіт постав у наслідок нуклеарного вибуху величезної суміші газів та атомних частинок, під впливом дії ґравітаційних сил. Цей вибух започаткував не тільки творення небесних тіл, але й їх поступове поширення (експансію) у цілому космосі. На жаль, наука не дала досі задовільної відповіді на такі питання: звідкіля взялася матерія чи енерґія, хто створив світ, яка його мета та як довго він буде існувати? На ті питання дала нам зате відповідь релігія. І на тому тлі постав спір поміж фундаменталістами та матеріялістами, який в основі зводиться до того, чи всесвіт постав через випадковий збіг обставин, чи через задум Вищої Сили.

Більша частина вчених схиляється до погляду, що всесвіт постав у висліді сліпого випадку. Звичайно, вони не можуть цього доказати, так само, як і їх опоненти-фундаменталісти не можуть доказати правдивости біблійного опису сотворення світу, навіть з допомогою найбільш складних метафор.

Але є багато вчених віруючих, які вірять, що якщо колись знайдеться доказ цілеспрямованости побудови світу, то він буде знайдений наукою.

Декілька років тому науковці з „Лябораторії Белла" зробили важливе відкриття, а саме, що космічна радіяція — це „прах" чи слід творення всесвіту, в первопочатках його експансії, приблизно 10-12 більйонів літ тому. Температура тієї радіяції контролювала тоді взаємодію поміж протонами та невтронами так, як сьогодні тепло вогню контролює його горіння. У відгуку на те вагоме відкриття, Бернард Лабелл, видатний радіоастроном, сказав такі знамениті слова: „Що мене найбільше вражає та викликує великий подив — це сила взаємодії протонів та невтронів в часі творення світу. Бо якщо б вона була на кілька відсотків сильніша, тоді весь запас водню в первинному конденсаті перетворився б у гелій (на початку експансії всесвіту), а у висліді цього, не було б ні галактик, ні зір, ні плянет і, звичайно, не було б також життя на нашій плянеті.

Другим важливим збігом обставин слід вважати хемічну композицію води, без якої, як відомо, не може існувати органічне життя. Найменша зміна в розташуванні її молекул стала б приреченням землі на вічну смерть.

Чим більше вивчаємо космос, тим більш загадковим він стає для нас. Найбільшою історичною помилкою релігії слід вважати її неґативну настанову до наукових дослідів, що поставило науку в опозиції, чи радше у рідз нехтування нематеріялістичними теоріями. Але, як звичайно, правда — завжди по середині. Це дуже влучно з'язував найбільший фізик світу Альберт Айнштайн, який сказав, що „наука без релігії — хрома, а релігія без науки — сліпа".

Олег М. Волянський

У 50-ЛІТТЯ „ВИЗВОЛЕННЯ"

II

На меншу скалю і в меншій мірі подібне ділялося і під американською владою. Це було у Форт Дикс, у Ню Джерзі, „Кемп Шенкс", Ню Йорк, де давали барбітурати полоненим до кави, а тоді напівсонних ладували на поїзд і на корабель. Завдяки милосердю американських вартових, багато полонених повтікало з вагонів, а вартові удавали, що не бачать цього. Події із полоненими трималися у великій таємниці, бо „власть імущі" боялися публічної опінії та розголосу. Назагал, американські власті відносилися більш поблажливо до цієї проблеми. Після подій у таборі Дахав, де перебували „Ді-Пі" і де також були випадки самогубства, ліберальний „Ню Йорк Таймс" писав: „Російські збройні вмирають від ран, що завдали собі самі"... Папа Пій XII протестував проти насильної репатріяції. Натомість британські і американські військові чинники, щоб перешкодити поповнюванню самогубств, відбирали від полонених шнурівки, жилетки, пояси і інше, а часто-густо закладали їм на руки кайдани. Полонені, перед від'їздом на Схід, віддавали із власної спонуки британським і американським воякам свої годинники, фотоапарати й інші вартісні речі, кажучи: „Вони і так нам відберуть їх". А вже психологічним знущанням було те, що жінки мали рішати, чи їхати з чоловіками, чи лишатися з дітьми на Заході? Чоловіки переконували своїх дружин лишатися, знаючи, що совєтські кати і так розірвуть їхні родини, не залишаючи їх разом. Солженіцин писав: „Ці полонені були передані у віроломний, перфідний спосіб, що є типовим для традиційної британської політики". На думку цих авторів, базовану на архівах, архітектором примусової репатріяції вже у 1944 році був Іден, а його підтримав Черчіль. За ними пішли і американські військовики, як Айзенгавер, Маршал та інші.

* * *

Двадцять років тому вийшла друком книжка, дослідна студія, під заголовком „Оперейшен Кілгол*"). Автор книжки Юліюс Епстайн, науковець-історик, родом з Німеччини, професор університету в Сан Франсіско, Каліфорнія. Автор книжки займався багато років справою примусової репатріяції військовополонених та політичних утікачів, колишніх громадян комуністичних країн, зокрема Совєтського Союзу. І хоч урядові архіви про примусову репатріяцію, під гаслом „Оперейшен Кілгол", були все ще засекречені і йому недоступні, автор, на підставі зізнань свідків цієї безславної „Операції", а також на підставі пресових репортажів та авторові доступних документів, дав нам правдивий образ цієї жахливої трагедії. Ми довідуємося, як то війська альянтів, головно британські та американські, силою передавали на тортури і смерть з рук комуністів вояків, членів армії генерала Власова, відділи козаків з родинами, а навіть цивільних осіб, що були забрані на працю до Німеччини, або були політичними втікачами. Ми читаємо про брутальні методи, застосовані до тих, що відмовляли вертатися „на родину" і на колінах просили не віддавати їх у руки совєтських властей. Із сльозами в очах вони благали солдатів, щоб вони їх зараз радше постріляли, ніж видали на тортури. Ми довідуємося про те, що багато цих жертв покінчили життя самогубством, щоби не попасти в руки комуністам. Як колись Пилат під тиском жидівської товпи видав невинного Христа на муки, так і західні альянти, у договорі в Ялті, 9-го березня 1946 року, щоб догодити Сталінові, видали в руки його опричників невинних людей, що бажали свободи. Автор, на підставі достовірних джерел, описує, як то у британських та американських окупаційних зонах альянтські вояки були до непритомности дрючками і кольбами крісів тих неповоротців, що опиралися сідати на траки, а відтак „на купу" вкидали їхні тіла і везли до совєтських таборів. У інших випадках уживали підступу, наприклад, тим, що відмовлялися повертатися у комуністичні руки, досипали до кави заспокійливі хемікалії, а тоді напівнепритомних ладували на авта. В іншій час знову обіцювали біженцям, що їх везуть у нові табори альянтів, а тоді несподівано жертви цього підступу опинялись у руках комуністів, енкаведистів.

Разом із козаками „як добрий пастир" пішов добровільно і їхній улюблений командант, німець, генерал майор Гельмут фон Панвіц. Пішов добрий пастир із „своїм стадом" на певну смерть, хоч мав право залишитися в руках західних альянтів, бо не був підсовєтським громадянином.

Згадані злочини західніх альянтів відбувалися з порушенням міжнародних конвенцій — договорів у Гаазі, Женеві й інших, котрі забороняли депортувати насилу політичних втікачів і полонених.

Ми розуміємо, чому совєтські полонені чи антикомуністичні втікачі не хотіли повертатися під нелюдський комуністичний режим, однак тяжко зрозуміти, чому тепер, після розпаду московської „тюрми народів", у незалежній Україні з такою парадою і фанфарами святкується 50-ліття „звільнення" України від „фашистських загарбників". П'ятдесят років тому була перемога всяких Сталінів, Кагановичів і їм подібних негідників, що проводили геноцид над українським народом і русифікацію, наслідки якої ми тепер бачимо. Ми знаємо, що ділялося в Україні після цього „звільнення". Тож, слухаючи тепер „Радіо Україна" з нагоди 50-ліття „звільнення", мається враження, що говорить радіо не України, а сумнозвісного Совєтського Союзу.

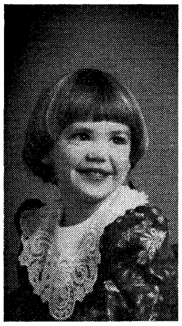
Щоби мати повний образ „гуманности" західніх альянтів після перемоги над Німеччиною 50 років тому, слід ще раз згадати про те, як розправлялися американські і французькі альянти із німецькими військовополоненими після перемоги. Про це я писав у „Свободі" з 8-го червня 1990 року у статті „Виявлена трагічна таємниця". У книжці „Інші втрати" автори новеліст Джеймс Бак і полковник американської армії Ернест Ф. Фішер відкривають нам дійсність, як нелюдяно поводилися американські і французькі військові власті з німецькими вояками, ламаючи Женевську Міжнародну Конвенцію у справі військовополонених. На вимогу головнокомандувача генерала Двайта Айзенгавера, німецьким військовополоненим відмовлено права Женевської Конвенції і тим самим відмовлено гуманного трактування. В результаті із шести мільйонів німецьких полонених один мільйон помер з причини голоду, холоду і хвороб. Ані Червоний Хрест, ані рідня полонених, ані преса не мали доступу до цих полонених, котрі, щоб вижити, їли траву, пили сечу, а щоб хоронити себе від холоду, бо не мали даху над головою, влазили у земляні лисячі нори. Три четвертини померло в американських таборах, а одна четвертина — у французьких. Ліквідуючи табори, військові власті понищили багато документів, а померлих враховували під рубрикою „Інші втрати", від чого і назва книжки.

Святкуючи 50-ліття перемоги „демократії" над „тоталітаризмом", „добра" над „злом", альянти не будуть говорити про „другу сторону медалі", але це вже така доля побоpених, „Vae victis", а „правда" переможця мало має спільного з об'єктивною правдою.

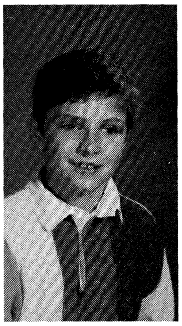
*) Примітка: Кіль — чотиригранчастий брус, що насподі судна приходить від стерна до носа. „Кілгол" — це найбільш жорстокі тортури, що колись вживали на кораблях. Це була кара, що полягала на тому, що морякові зв'язували рамена, щоб не міг плавати, а тоді шнурами перетягали попід судном від одної сторони до другої. Після закінчення цієї процедури моряків витягали звичайно мертвими. Альянтські військові власті вживали назви „Кілгол" як код у справі примусової репатріяції втікачів із Совєтського Союзу. Це вказує на фальшивість альянтів, котрі запевняли поворотців, що їм нічого вдома не загрожує, знаючи, що їх чекає після повороту — тюрми, кацети і смерть.

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

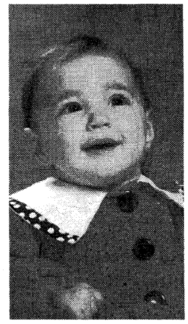
У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північноамериканському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

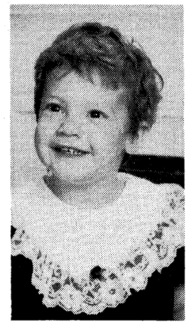
Еріка Маєрс, доня Марусі і Томи Маєрс, нова членка УНСоюзу 367–го Відділу в Рочестері, Н.Й. Вписали свою внучку Еріку в члени УНСоюзу бабуся Христина і дідусь Петро Дзюба, довголітній голова Округи в Рочестері, бабуся Еріки є секретарем Відділу 367.

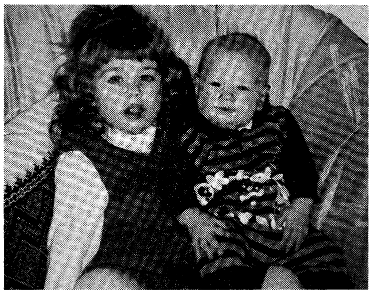
Андрій Жґута, син Анни і Романа Жґута, новий член УНСоюзу 367–го Відділу в Рочестері, Н.Й. Вписали свого сина Андрія в члени УНСоюзу мама Анна і батько Роман Жґута.

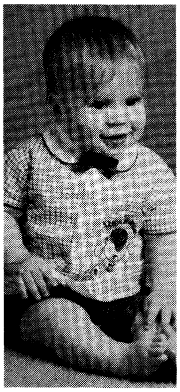
Михася Пейдж Вілліямс, донечка Марти і Роберта Вілліямс, нова членка 184–го Відділу в Ню Йорку. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу бабця Стефанія і дідо Іван Цьолки.

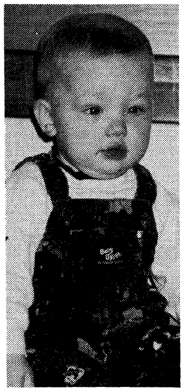
Ніна Алекса Бей, доня панства Андрія і Наталки Сокіл Бей, найновіша членка 15-го Відділу УНСоюзу у Вашінґтоні, Д.К. Коледжову грамоту для своєї внучки Ніни закупила бабуся пані Марія Сокіл.

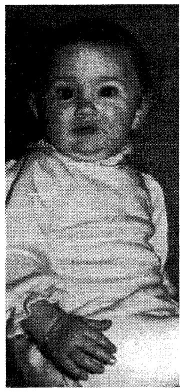
Олександра Тетяна Лодинська й Андрейко Матвій Лодинський, діти Галі Юрчак Лодинської й Адріяна Лодинського, нові члени 414–го Відділу УНСоюзу в Аллентавн, Па. Вписала своїх внучків Олександру й Андрейка в члени УНСоюзу бабуся Надія Лодинська.

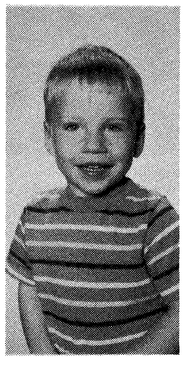
Данилко Косар, син Івана і Дани Косар, новий член 125–го Відділу УНСоюзу в Чікаґо, Ілл. Вписали свого внучка Данилка в члени УНСоюзу бабуся Оля і дідо Іван Косар.

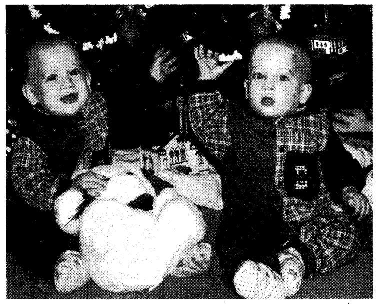
Микола Богдан Демчар, Син Варвари і Богдана Демчар, новий член УНСоюзу 13–го Відділу у Вотервліт, Н.Й. Вписали свого внучка Миколу в члени УНСоюзу бабуня Єва і дідусь Андрій Демчар.

Оливія Б. Стасюк, доня Лесі і Мирона Стасюків, нова членка 360–го Відділу УНСоюза у Баффало, Н.Й. Вписали свою внучку Оливію в члени УНСоюзу дідо Маріян і бабуся Марта Стасюки.

Діма Адам Пінчак, син Михайла і Рабин Пінчак, новий член 283–го Відділу УНСоюзу в Аубурн, Н.Й. Вписала свого внучка в члени УНСоюзу бабця Емілія і дідо Микола Пінчак. Ціла родина панства Пінчак є членами Українського Народного Союзу

Адріян Іван Цегельський Де Анджело і Домінік Юрій Цегельський Де Анджело, діти Стефанії та Христофора Де Анджело, нові члени 47–го Відділу УНСоюзу в Бетлеґем, Па. Вписали своїх внучків Адріяна і Домініка в Члени УНСоюзу дідусь Юрій та бабуся Надя Цегельські.

Зоопарк...

(Закінчення зі стор. 1)

Коли ж з економічного аспекту слідкувати за організацією та адміністрацією зоопарку, то воно відповідає основним елементам провадження підприємства з особливим продуктом і завданням. Тут основний продукт — це екзотичні тварини, які треба примістити і ними піклуватися, про що дбає призначений доглядач. Відповідальна і мозольна праця, наприклад, є здоровий корм. Кухня мусить приготовляти кількість і якість особливого роду, щоб задоволити різнородний смак і необмежений апетит тварин. На сторожі збереження здоров'я і розвитку стоїть ветеринарна служба. Багато фахівців різних технічних ділянок втримують у найкращому стані приміщення тварин, призначені для оглядання і розваги відвідувачів. І чи це все?.. О ні, бо тут ще працюють науковці і дослідники, які „відкривають тайни природи"...

Провадження зоопарку — це доволі коштовна справа, яка вимагає запевненого допливу постійних додаткових фінансових ресурсів, бож самі вступи покривають лише частину бюджету... Зоопарк на канві реклями розвиває теж інформативно-освітню активність, використовуючи всі засоби масової інформації. Особливо доступна і повчальна література для дітей і молоді, а також старших має за мету захистити і наблизити світ людини зі світом тварин. Відомий африканський захисник з Сенеґалю Баба Діоум сказав: „Остаточно, ми будемо захищати лише те, що любимо. Любити будемо лише те, що розуміємо. Зрозуміємо те, що нас навчать".

Загальні збори 200-го Відділу УНС „Самостійна Україна" в Озон Парку

В неділю, 26-го березня ц.р., в залі української католицької церкви Святого Покрова Божої Матері в Озон Парку, Н.Й., відбулися Загальні збори 200-го Відділу Українського Народного Союзу, що носить назву „Самостійна Україна".

Збори відкрив організаційний секретар Відділу Іван Пригода, який попросив присутніх однохвилинною мовчанкої вшанувати померлих членів нашого Відділу, що за останній рік відійшли від нас у вічність. Відтак приступлено до звітів, перший звітував секретар Відділу І. Пригода, який представив стан каси і членства, він накреслив свою діяльність, діяльність Відділу у 1994 році. Під час цієї каденції секретар приєднав 10 членів, що є забезпечені на 50,000 дол., був делеґатом на 33-ій Конвенції УНС, яка відбулася у 1994 році в Піттсбурґу, Па., брав участь в окружних зборах, які відбулися у приміщенні „Самопомочі" в Ню Йорку. Підкреслив свою охоту працювати дальше для добра Українського Народного Союзу, І. Пригода не тільки секретар Відділу, він був і є серцем і душею нашого Відділу, без застережень можна сказати, що секретар є справжнім чемпіоном у Відділі. Учасники зборів в приємній атмосфері обговорювали звіт секретаря, у дискусії, хто мав слово, висловився позитивно.

Ми навмисне трохи довше зупинилися над звітом секретаря, бо найбільшим досягненням ми вважаємо його великий вклад і енерґію, яку він вложив у розбудову нашого Відділу. Творча праця І. Пригоди є конструктивна, хоч на шляху організування нових членів є чимало перешкод і турнощів.

Слідував звіт Контрольної комісії, яка працювала в складі: Михайло Білейчук і Володимир Бошко. Перевірили книговодство та всі касові прилоги, ствердили, що секретар передав до Головної Канцелярії за 1994 рік 14.227.63 дол., зорганізував 10 нових членів на суму 50,000 дол. А тепер Відділ начислює 249 членів, всі вкладки вислано на час до Головної Канцелярії. Також з каси Відділ пожертвував 100 дол. на розбудову сумівської оселі. Контрольна комісія запропонувала уділення абсолюторії уступаючій Управі, що було прийнято одноголосно.

Проф. Тимошеві Білостоцькому, сповнилося 90 літ в неділю, 5-го березня 1995 року. Громада в Озон Парку урочисто відсвяткувала 90-ліття його життя, він був довгі роки головою Відділу, відійшов на заслужених відпочинок. Збори надали йому звання почесного голови.

Опісля приступлено до вибору нової Управи, яку вибрано на 1995 рік в такому складі: Василь Дудинський — голова, Іван Пригода — секретар, Іван Пригода, мол. — касир; Контрольна комісія: Михайло Білейчук — голова, Пелагія Бабська та Володимир Бошко — члени.

Якраз тепер перед Відділом стоїть відповідальне завдання, те, чого не вдалося досягнути попередніми роками: придбати більше молодих членів. Закінчили ми цей 1994 рік успішно побажаннями, які наповнили нас новими надіями і мріями на новий 1995 рік.

Збори закінчено національним гимном. А на кінець І. Пригода подякував всім учасникам і запросив їх на каву зі солодким.

М. Білейчук

В суботу дня 20-го травня о год. 11-ій в 20-ту РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

СЛ. П.
ПРОФ.
ІВАНА ТРУХЛОГО

відбудеться ПАНАХИДА на могилі покійного на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.
Після Панахиди — поминки.
В неділю 21-го травня відбудеться ПАНАХИДА після Служби Божої в церкві св. Тройці 359 Брум Ст. Ню Йорк.

Просимо знайомих та колишніх хористів взяти участь.

Церква св. Тройці була заснована в 1950 р. новоприбулими — одним з них був покійний професор і як диригент він розбудував церковний хор у відомий колектив, який давав численні успішні концерти. Цей хор записав відомі, перші на терені ЗСА довгограйні платівки, духовні композиції під назвою „Покаяння" і платівку колядок та щедрівок. Обі перевидані на тасмі, є ще в продажу.

Ділимося сумною вісткою з приятелями та знайомими, що 20-го березня 1995 р. в Ґоллівуд, Фльо. на 93-му році життя відійшла у вічність наша дорога МАМА і ТЕЩА

бл. п.

НІНА НИКОЛЕНКО

ПОХОРОН відбувся в п'ятницю 24-го березня 1995 р. на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишила у глибокому смутку:
доньку — ЛЮДМИЛУ з чоловіком ПЕТРОМ ДОБРОНОЖЕНКОМ і
численну родину в Україні.

З болем серця і сумом повідомляємо, що в Золочеві на 74-му році по важкій недузі переступила пороги вічно щасливого життя в Господі

бл. п.

ІРИНА (ОРИСЯ) БЕЗПАЛЬКО

дочка адвоката в Золочеві бл. п. Володимира Безпалька, розстріляного большевиками у Львові в 1941 р. Велика патріотка, незламна і вірна своїм ідеалам. Страдальна мучениця протягом 11-ти років жорстоких сибірських таборів. Гідна дочка українського народу. Активна провідниця Руху і Союзу Українок.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 13-го квітня 1995 р.

У глибокому смутку
тіточна сестра — ОКСАНА СЕМБАЙ-ГАЛИЦЬКА з родиною.

У пам'ять покійної вислали ми до Куритиби, Бразилія, 100 дол. З того 50 на Семінарію оо. Василіян і 50 на Служби Божі, які відправлятимуться в сороковий день її смерти.

У НЕДІЛЮ, 7-ГО ТРАВНЯ, спікер Палати Репрезентантів Нют Ґінґріч знову підтвердив те, що пропонований республіканцями бюджет має на меті гостро зменшити видатки Медікер упродовж наступних сім років. Одначе він відразу підкреслив і те, що пропоновані республіканцями зменшення видатків на Медікер не матимуть значних впливів на будь-кого, що користає з цієї програми. Крім того Н. Ґінґріч і сенатор Роберт Дол, провідник сенатської більшості, заявили, що республіканці пробуватимуть таки перебудувати Медікер, хочуть того демократи та Білий Дім чи ні.

Harvard University
UKRAINIAN STUDIES FUND
1583 Massachusetts Avenue
Cambridge, Massachusetts 02138

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

У світлу пам'ять померлих дорогих осіб на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Анна Тарнавська — $1,000 у світлу пам'ять і в першу річницю смерти чоловіка бл. п. Петра Тарнавського.

Дамян Кордуба — $1,000* в пам'ять родичів бл. п. о. Петра Омеляна і Софії з дому Калинської Кордубів і в пам'ять брата бл. п. Івана Кордуби.

Д-р Іванна і д-р Олег Ратичі —$500* в пам'ять доньки бл. п. Юліяни Ратич, на фонд Літньої Школи Українознавства.

Василь Лагошняк —$500 замість квітів на свіжу могилу брата бл. п. д-ра Ярослава Лагошняка.

Замість квітів на могилу бл. п. о. диякона Богдана Йосафата Тарнавського: д-р Ярослав і Надія Мігайчуки — $250; Остап Ґац —$150; інж. Ярослав і Ольга Дужі, Уляна Пасічник і проф. Максим Тарнавський — по $100.

Замість квітів на свіжу могилу св. п. д-ра Романа Мороза: д-р Ігор і Марта Воєвідки, Богдан і Ольга Козаки, д-р Тарас Шеґедин — по $200; д-р Роман і Стефа Барановські, Христина Воєвідка, Іван і Стефа Ґурики, родина Ґурів, Йосиф і Анна Іванів, Уляна Кобзар, мґр Михайло Рубич, Мотря і Роман Слоневські, Ольга Смаль, д-р Євген і Ніля Стецьків, Роман і Дженет Ямброзен — по $100; Ярослав і Ярослава Букачевські, Меланія Кокорудз, Любомир Лампіка, Надія Мандрусяк, В. і С. Сенежак, Зенон і Юлія Стромецькі, о. Еміліян Шараневич, д-р Володимир і Естеля Ястрембські — по $50; С. і К. Двояк — $40; М. і Е. Бачинські, О. і М. Серна, інж. Михайло і Оксана Тарапацькі — по $30; Богдан Висоцький, д-р В. і Н. Король, Оксана Ленець, д-р Ярослав і д-р Ліда Ляшевичі, Міра Повх, Міля Ренер, інж. Ярослав і Марія Січинські, Марія Стефанишин; Вячеслав Цетенко — по $25; Дарія Барон, д-р Володимир Бунецький, Богдан Дейчаківський, А. Зенко, Андрій Лесів, Михайло і Стефанія Павлички, М. Смішкевич, Ігор і Надя Хома, Аґ-ні Хоманчук — по $20; М. і О. Білас, Осип і Анна Марців, Іван і Ольга Пилат, Іван Ринчак, В. і д-р А. Самофал, Дмитро і Со-фія Шпак — по $10.

Реня і Віктор Герлинські — $100 в пам'ять бл. п. проф. Михайла Чорнодольського, в десяту річницю відходу у вічність.

Д-р Ярослав Буньо Рожанковський — $100 в пам'ять кузинки бл. п. Осипи Марії Кудрик.

Юрій Олесницький — $50 в пам'ять брата св. п. д-ра Богдана Олесницького, у двадцять першу річницю смерти.

Лука і Марфа Кудрик — $50 у пам'ять бл. п. Івана Чарторийського.

Марія Іськів — $25 в пам'ять мами бл. п. Михайлини Іськів і $25 в пам'ять бл. п. Ярослави Оренчук.

Інж. Ярослав і Ольга Дужі — $25 в пам'ять бл. п. Михайла Ласки і $25 в пам'ять бл. п. Богдана Зеновія Дяків.

Тамара Орловська — $25 замість квітів на свіжу могилу бл. п. ред. Івана Кедрина-Рудницького.

Лідія і Адріян Стецики —$25 замість квітів на свіжу могилу батька приятельки бл. п. Михайла Малинівського.

*Складаємо щиру подяку всім жертводавцям, що використали дорівнювальні фонди їхніх працедавців.

Дякуючи жертводавцям за пожертви линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив померших вічним спокоєм і радістю.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА

20-ліття Українсько-Канадського Архіву Музею Алберти в Едмонтоні

27-го жовтня 1994 року сповнилося 20 років з часу святочного відкриття УКАМА в Едмонтоні. Це вже є досить поважний час існування архіву-музею, який спонукує до роздумів, нових пошуків, критичної аналізи зробленого. УКАМА було створено з метою зібрання і збереження документів та матеріялів про українських піонерів-переселенців в Алберті, бож, як відомо, перші українці прибули сюди із західньої України ще в 1891-92 роках. Їм Алберта значною мірою завдячує у перетворенні своїх необроблених прерійних земель на врожайні поля, міста та залізниці. Алберта є колискою розвитку української культури у Канаді. Там зародилася українсько-канадська поезія та література, виходили численні українські часописи, відбувалися активне українське культурне, релігійне та політичне життя.

З часом, коли почало відходити покоління перших українських переселенців, поступово почали затрачуватися документальні свідчення про їх епоху, тяжкий життєвий шлях та успіхи на канадській землі. Все це спонукало Григорія Йопика, який прибув до Канади 1948 року, взятися за створення українського архіву-музею в Едмонтоні. З 1960-их років він, разом із своєю дружиною Стефанією Йопик, почав збирати старі книжки, газети, календарі, світлини та етнографічні речі про українських піонерів-переселенців в Алберті. Доводилося їздити по всіх закутках Алберти, де тільки мешкали українці, переконувати людей у необхідності створення архіву-музею в Едмонтоні. Спочатку всі речі приміщувалися у будинку Йопиків. 26-го листопада 1971 року в їх хаті відбулося засідання, на якому було зорганізовано перший архівно-музейний комітет УКАМА: Г. Йопик — голова, о. митрат М. Сопуляк — заступник голови, М. Наконечний — секретар, Б. Мельничук — касир, інж. М. Когут — фінансовий референт, члени: мгр Ю. Стефаник, С. Йопик, проф. С. Єременко, мгр М. Когут, П. Форемський, Григорій та Стефанія Йопики безкоштовно передали всю свою збірку для архіву-музею. 31-го жовтня 1972 року провінційний уряд Алберти затвердив статут Українсько-Канадського Архіву-Музею Алберти в Едмонтоні. Святочне відкриття УКАМА у новому будинку відбулося 27-го жовтня 1974 року. Воно пройшло надзвичайно гарно і урочисто. Понад 1,000 осіб взяло участь у відкритті.

Багато подій відбулося в УКАМА за двадцять років. За минулі роки з успіхом пройшло понад 50 виставок присвячених творчості видатних українських письменників, мистецьких та історичних виставок.

Фонди УКАМА складаються з архівних матеріялів, газетної та бібліотечної збірок, музейних експонатів і картин. Бібліотека архіву-музею нараховує понад 20,000 томів. Це є переважно праці про українську історію, культуру, релігію та літературу. Серед них є багато видань, що друкувалися в Галичині між двома світовими війнами, велика збірка книг виданих на еміграції в Европі та Північній Америці. Важливу складову частину нашої бібліотеки становлять англомовні праці з україністики.

Активісти музею (сидять, зліва): Стефанія Йопик, Григорій Йопик, Василь Хміляр; (стоять, зліва): Стефанія Кухаришин, Олександер Макар, Роман Мірутенко і Іван Стадник.

Останніми роками УКАМА надіслав багато книжок-дуплікатів в Україну. При виборі місць відправки виходили з тих міркувань, що пріоритет потрібно надавати східнім та південним областям України, де особливо гостро відчувається потреба правдивого друкованого українського слова. Книжки були надіслані до обласних та наукових бібліотек у Луганському, Донецькому, Харкові, Сумах, Дніпропетровському, Запоріжжі, Миколаєві, Херсоні, а також до Чернівецького Університету, Музею В. Стефаника у Русові тощо. Нещодавно відправили книжки до Києво-Могилянської Академії та редакції „Військо України" в Києві.

Дуже цінною є збірка старих українських газет та календарів, що друкувалися протягом XX століття в Канаді, ЗСА, Аргентині, Бразилії, Австралії, Франції, Німеччині, Польщі, Чехо-Словаччині, Югославії, Румунії та Манчжурії.

Зберігаються також періодичні видання з Галичини та Закарпаття 1920-их, 1930-их, 1940-их років.

УКМА приділяє велику увагу архівним матеріялам. Архівні збірки складаються як із документів та матеріялів різних українських організацій і товариств, що діяли в Алберті, так і приватних колекцій. Так, зокрема, зберігаються архівні збірки Едмонтонського відділу Конгресу Українців Канади, Албертського відділу Наукового Товариства ім. Шевченка, Української Піонерської Асоціяції Алберти, Української Суспільно-Харитативної Служби, першого українського посла до канадського федерального парляменту в Оттаві Михайла Лучковича, видатного українського оперного співака Михайла Голинського, відомого маляра і сотника Українських Січових Стрільців Юліяна Буцманюка, відомого українського маляра з Кракова професора Лева Геца та інших. В УКАМА зберігається близько 5,000 світлин, що відтворюють багато історичних подій в Канаді та Україні. Серед них є рідкісні фотографії про перших українських переселенців в Алберті, українців в канадській армії під час Другої світової війни тощо.

Музейні експонати складаються із великої колекції західньо-українського жіночого та чоловічого одягу першої половини XX століття, вишивок, традиційних писанок, музичних інструментів, керамічних виробів, ткацьких верстатів, господарських речей, якими користувалися перші українські переселенці в Алберті, церковних предметів, речей пов'язаних з українським національно-визвольним рухом. Є також збірка картин українського мистецтва, портрети церковних достойників, поетів, романістів і композиторів.

Архів-музей відвідують гості і дослідники з усього світу. Минулого 1994 року відвідувачі були із 18 країн. Цікаво, що багато відвідувачів є неукраїнського походження, які бажають більше довідатися про українську культуру.

Відзначаючи 20-літній ювілей УКАМА, хочеться підкреслити, як багато людей внесло вклад у його створення та розбудову. Створений на громадських засадах, УКМА підтримують і розбудовують ті, кому не байдужа його українська душа.

Під сучасну пору дирекції УКАМА працює в такому складі: президент — Василь Хміляр, перший віцепрезидент — Христина Єндик, другий віцепрезидент — д-р Марійка Якимченко, секретар — Іван Стадник, касир — Едвін Яремко, члени: Стефанія Йопик, Хризант Дмитрук, Олександер Качмар, Стефанія Кухаришин, Мирослав Куць, Николай Охота, д-р Френсис Свиріпа, Давид Фрунчак, Христя Хом'як.

О. Макар

Комісія шкільництва влаштовує 18-ий Фестиваль живого слова

Комісія шкільництва КУК провінції Онтаріо проголосила 18-ий з черги Фестиваль живого слова та закликає до широкої участи всі наші школи провінції Онтаріо, як також із сусідніх стейтів Америки. За традицією вже, кожен фестиваль присвячується визначній події, чи особі, та згідно з тим, як повідомляє проф. Євген Рослицький, голова КШ, цьогорічний фестиваль присвячується світлій постаті одержимого сина українського народу, св. п. страдника Василя Стуса, у 10-ту річницю від його замучення у совєтському концтаборі.

Фестиваль відбудеться у неділю, 28-го травня, в Інституті св. Володимира, 621 Спадайна аве., Торонто. Реєстрація від год 10:30, а відкриття о год. 1-ій по полудні. Зголошення до участи проситься слати до 19-го травня на адресу: Mrs. O. Kowalyk,12 Ber-nice Ave.,Etobicoke, Ont. M8V 1Z6; tel.: (416) 239-6208.

До участи допускається учнів усіх рівнів навчання, від садочків до Шкіл Українознавства та всі форми українського „живого слова", від деклямацій до інсценізацій та хорових виступів. Комісія шкільництва звертається до всіх шкіл подбати про найширшу участь, а з особливим проханням до голів відділів КУК сумлінно подбати про участь тих шкіл із своїх місцевостей, які посьогодні ще участи у фестивалі не брали.

Оціночна комісія нагородить учасників грамотами за перші, другі та треті місця, а школи з найкращим точкуванням та найширшою участю винагороджується великими портретами Тараса Шевченка роботи М. Добровольського. Кожен учасник отримає пропам'ятний жетон із погруддям Василя Стуса. КШ щиро запрошує всіх своєю участю підтримати фестиваль та тим виявити свою любов до нашої молоді, рідної школи і мови та свою турботу за українське майбуття в Канаді.

Н. Н.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Місто Керролтон, Джа. буде тренінговим центром олімпійської репрезентації України

Нюарк, Н.Дж. (УСЦАК — О.Т.) — Тут у приміщенні Дому УСВТ „Чорноморська Січ" відбулися чергові наради Екзекутиви УСЦАК з репрезентанткою НОК України Ларисою Барабаш-Темпл у справах дальшої підтримки олімпійської репрезентації України. На початку цих нарад Л. Темпл з радістю поінформувала Провід УСЦАК, що після довгих старань їй вдалося одержати від американських спонзорів поважну суму, понад 400,000 дол. на частинне покриття коштів українським олімпійцям, що братимуть участь в передолімпійських тренінгах в кількох містах стейту Джорджя. Саме такий бюджет затвердив Керролтонський олімпійський ініціятивний комітет, який займатиметься перебуванням в місті Керролтон олімпійської збірної України в 1995 і 1996 роках.

Отже, місто Керролтон, поблизу Атланти, завдяки стараннням офіційної репрезентантки НОК України Л. Барабаш-Темпл буде тренінговим центром для олімпійської репрезентації України. Там у Вест Джорджя коледжі замешкають українські спортовці, які братимуть участь в тренінгах на місцевих спортових грищах (календар тренінгів на 1995 рік подаємо нижче).

Як вже згадано, згадана сума американських спонзорів не покриє усіх коштів олімпійцям України. Пайка для НОК України виносить по 26 дол. на особу на день (це частина кошту за мешкання і харчування), що разом винесе суму понад 65,000 дол. в 1995 році і таку ж суму в наступному, олімпійському році. З огляду на економічну кризу в Україні, НОК України не розпоряджатиме такою сумою і тому Л. Темпл просить Провід УСЦАК, як і усі інші українські організації, допомогти покрити цей кошт.

Від імені Проводу УСЦАК, голова Мирон Стебельський, фінансовий секретар Олесь Напора та пресовий референт Омелян Твардовський, які взяли участь в цих розмовах, запевнили репрезентантку НОК України, що ця центральна спортова установа вповні включається до підтримки олімпійської репрезентації Укрїни і вже розпочала збіркову акцію. Провід УСЦАК при цьому сподівається, що вірні симпатики українського спорту щедро відгукнуться на цю дуже важливу потребу, щоб наші спортовці змогли гідно запрезентувати свою батьківщину під своїм рідним блакитно-жовтим прапором. Тим більше коли , як вже згадано, більшу частину коштів перейняли на себе наші американські приятелі.

Календар тренінгів збірної України в Джорджі в 1995 році

26-го вересня до 22-го жовтня — в Керролтоні — легкоатлети;
17-го — 26-го жовтня в цьому ж місті — боксери;
8-го — 20-го вересня в Огаста, Джорджя — кану і каяк;
1-го — 12-го жовтня в Керролтоні — наколесники;
1-го — 4-го вересня в Джорджя Тек, Атланта — стрибки у воду;
31-го жовтня до 11-го листопада в Чатануга, Теннесі, — гімнастика;
29-го вересня до 12-го жовтня в Керролтоні — ритмічна гімнастика;
27-го липня до 8-го серпня в цьому ж місті — джудо;
3-го — 10-го серпня, теж в Керролтоні — багатоборство;
6-го — 21-го червня в Огаста — веслування;
25-го — 31-го липня в Керролтоні — синхронічне плавання;
11-го — 14-го серпня в цьому ж місті — жіноча відбиванка;
30-го липня до 11-го серпня, теж в Керролтоні — важкоатлети;
25-го — 28-го липня в Савана, Джорджя — яхтові тренінги.

Як вже згадано, з американської сторони олімпійською репрезентацією України опікуватиметься Керролтонський олімпійський ініціятивний комітет, який досі виявляє великий ентузіязм. Очолює цей комітет Томас Венс, а координатором є Роні Янг. Комітет навіть випустив власну емблему, на якій теж видніє блакитно-жовтий прапор України. Майже усе населення (16,000) Керролтону з тенерпінням очікує гостей з України. Підготовляють тут, між іншими, культурну програму, яка включатиме теж місто — „сестру" в Україні. Буде наладнана комп'ютерська сполучка шкіл Керрол Кавнті і України. Цікаво, що в школі Керрол Кавнті—К—8 ввели навіть лекції з української мови. Дуже прихильно поставився Керреолтонський олімпійський ініціятивний комітет до пропозиції влаштувати табір СУМА в часі Олімпіяди в 1996 році. Між іншими, СУМА співкоординуватиме добровольців, асисстентів для українських атлетів в часі їх перебування в Атланті. Добровольцями можуть голоситися теж члени інших українських молодечих організацій. Зголошуватися можна до провідниці цього проєкту Ліди Микитин, число телефону: (212) 499-3734, протягом дня, і (212) 473-5751 в часі вечора.

Оксана Баюл залишається професійною фігуристкою

Оксана Баюл, золота медалістка минулої зимової Олімпіяди, що своїм успіхом принесла багато слави для України на міжнародній арені, остаточно вирішила залишитися професійною фігуристкою і таким чином вийшла із складу репрезентації України, яка виступатиме на зимовій Олімпіяді в 1998 році в Японії.

Цим своїм вчинком Оксана Баюл розчарувала НОК України і симпатиків українського спорту в Україні і діяспорі. Вправді, в Україні вирощують юних фігуристок, між якими вибиваються Олена Ляшенко і Юлія Лавренчук, одначе, як показали виступи на цьогорічному чемпіонаті в Англії, жодна із цих фігуристок ще не дорівнює клясі Оксани. Таким чином зменшуються можливості осягів українських фігуристок на черговій Олімпіяді і світовому чемпіонаті.

Ще гірше, що разом з Баюл і Віктором Петренком Україна втратила чолову тренерку цього спорту, якою є Галина Змієвська. Як передбачував в своєму слові автор цієї нотатки в часі однієї зустрічі з цими нашими спортовцями в готелі Рамада в Іст Гановері, Н. Дж., знайшлися люди, які вирвали цих наших спортовців, здається, назавжди.

Пригадуються запевнення Г. Змієвської на тій же зустрічі, яка емоційно тоді заявила, що Оксана під її проводом буде репрезентувати Україну на черговій Олімпіяді і що вона тільки тимчасово побуватиме в ЗСА...

Якщо справді Баюл не змінить свого рішення, то українці в діяспорі, особливо її щирі прихильники, що були щедрими жертводавцями для Оксани на „стипендію", якою займався УСЦАК, будуть не менше розчаровані. Саме ці люди прийшли з підтримкою для Оксани тоді, коли в неї існувала потреба. Тепер, коли Україна потребує якнайбільше репрезентантів такої величини як Оксана, вона легковажно її залишає.

Так і виглядає, як коментують спортові журналісти в Україні, гроші стали основною причиною цього рішення. Мабуть, не здійсниться обіцянка Оксани в майбутньому стати тренеркою українського доросту в цьому спорті.

Відбулися...

(Закінчення зі стор. 1)

фальної Арки прийняли почесть військової паради та прапорів тих країн, які брали участь у перемозі над фашизмом тому 50 років.

Звідтіль всі державні мужі подались на відзначення тих же подій до Берліну, а тоді дальше на схід до Москви на закінчення святкувань. Коли у всіх країнах Европи настрій був святковий та радісний, то в Москві цей настрій був святково пригнічений. Росіяни не тільки згадували тих, які загинули, але також згадували і те що було та жалували за величчю СССР, бо не є вдоволені з теперішнього стану.

У Москві Президент Билл Клінтон поклав китицю кі тів біля пам'ятника невідомому воїнові та брав участь в інших церемоніялах святкувань. Він одначе відмовився бути присутнім на військовій параді, метою котрої було показати силу та могутність теперішньої Росії.

ВІДІЙШЛИ • ВІД НАС •

ВАСИЛЬ КУЛІШ член УНС Відділу 191-го в Трой, Н.Й. помер 22-го вересня 1994 року на 82-му році життя. Нар. 13-го січня 1914 року в Україні. Членом УНС став 1977 року. Залишив у смутку дружину Тетяну. Похорон відбувся 26-го вересня 1994 року на укр. прав. цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Дмитро Коцан, секр.

Дженні Юзькевич член УНС Відд. 40-го Т-ва ім. св. Петра і Павла в Ірі, Па. померла 5-го листопада 1994 року на 69-му році життя. Нар. 1925 року в Титусвілл, Па. Членом УНС стала 1962 року. Залишила у смутку чоловіка Стефана і дітей Стефана, Марію, Марту, Михайла, Христину, Катерину, Варвару, Дану і Марка і вісім внуків. Брата Йосифа Стефанішина з родиною та дальшу і ближчу родину в Україні. Похорон відбувся 9-го листопада 1994 року на цвинтарі „Gate of Heaven" в Ірі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Лупічук, секр.

МЕРІ ЕНН ВОЛОХ (Ґровс) член УНС Відд. 407-го в Торонто, Канада померла 11-го серпня, 1993 року на 33-му році життя. Нар. 1961 року в Торонто, Канада. Членом УНС стала 1970 р. Залишила у смутку маму Стефанію, батька Русел і дочок Шелдон і Ангелину. Похорон відбувся на Ridgeway Memorial Cemetery in Fort Erie, Crystal Beach.

Вічна Їй Пам'ять!

Г. Миськів, секр.